

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XVIII. perducitur vsque ad Annum D.XC.
nempe ab Anno primo Iustini Senioris, vsque ad quintum Mauritij Augusti.
Complectitur annos LXXIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 533. Ioannis Pap. Annus 2. Ivstinianni Imp. 7. Athalarici
Reg. 8.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14926

IESV CHRISTI
Annus 533.

IOANNIS PAP. IVSTINIANI IMP. 7.
Annus 2. ATHALARICI REG. 8.

QVINGENTESIMUS trigesimus tertios Redemptoris annos, idemq; septimus Iustiniani Imperatoris inchoatus, tertio eiusdem Consulatu levissime aperitur, quem ob innumerā à Deo accepta beneficia idem Imperator perpetuis suarum sanc̄ionum diuinæ maiestati conferat monumentū nominatissimum ipse quidem, ut pote qui Romano Imperio felicissimus exiit, idemq; Imperator, constitutionibus redditus celebrerimus: quod enim à Deo hōc anno sub suo ipsius tertio Consulatu confecas et donā, idem sepe commemorat, de quibus inferius agendum erit.

Primum vero omnium auspiciaturus ipse hoc anno per difficile bellum Vandalo cum non aliunde magis, quam ex bene costituta Catholicā religione, exemplo Theodosij Senioris maxime p̄ Imperatoris, conciliare sibi diuinum numen contendit. Cumq; solerant detenti caris bellicis Principum animi, alius negotiis remittere nuntium, ut vbi misus vertit rei momentum, ibi toti seruēti in opus incubant: Iustinianus veluti summo otio summaque pace, ac rerum tranquillitate, nihil sibi magis proponit studio perficiendū putauit, quam ut cutaret, que essent Catholicē fidei: culis rei causa hōc ipso anno ad Ioannem Romanum Pontificem honorificam legationem decernit, mittens duos primarios Orientis Episcopos Hypatium & Demetrium.

Huius decernendie hoc: anno legationis causam refert Liberatus diaconus, dum rem gefiam prolizam factis his paucis complexus est: Disfunctio Bonifacii Papa, annes cognomen Mercurii sedis apostolicae episcopi prefulatum. Ad quem misit sunt ab Imperatore Iustiniano Hypatius Episcopus & Demetrius à Philippis: contra legatos Acaciarum "Cyrus" & Eugenii negantes esse confidētiam beatam Mariam vere & proprie Deigenitatem, & unum de Trinitate incarnationis & carne passum. Sed Papa Ioannes; nobis ibi positus, hoc confidētiam episcopalis firmavit, & Imperatori dixit. A cuius communione discidentes Roma quidam monachi, Acaciarum legati sc̄iunt fuit, & siquicunq; banc confessionem de Christo non suscipiant, hic Liberatus, quem hoc ipso Rome suffit, ipsius testificatione sc̄iis intelligis. Exscriptis istis Liberati ex recentiori Conciliorum editione, cum in veteri nonnullis omissis verbis textus redatur obliteratur.

Antequam autem magni momenti historiam ingrediamur: memoria repcas necesse est, que tum Constantinopolitum, tum Romam consigilie diximus temporibus Hormidæ Pontificis, cum Scy has monachos Romanum venisse superius enarravimus conquefluos legatis Apostolicae sedis negantibus addenda esse Chalcedonensi Concilio verba illa, quibus dicebatur, unum de Trinitate esse crucifixum in carne; quos etiam siqui legati Apostolicae sedis cum eisem Constantiopolitana Hormida Papa Romæ reiecit, negans pariter recipiendam esse nouitatem illam verbigum; que quoniam in recham potuisse deduc̄sentur, ex multis tamen causis non loco superius recensitis, ad explodendam omnem fraudem, que per occulos Eurychianos clam irrepere potuerit, verbis illis haud necessariis abstinentem esse. Fidelibus, idem Populifex litteris iteratis admonuit: ita ut fieri additamentum illud ad Trifiglon apposuit: Quis trahit te pro nobis. Catholicos abhorterit ita dicere, unum de Trinitate in carne passum, pariter exhorterent. Seruūdūctum est. Et si idem ad certamen campus; noctis tamē & prioribus plena contraria pugnatores in arenam defundebutib; fuerunt quoque arma muranda; & certandi modus fuit incendiis à priori plane diversus; integra

b.L. & 2. ff.
de confirm.
Dig. 9.

II.

LEGATIO
A IVSTI-
NIANO
IMP. AD
IOAN. PAP.

III.
Liberat.
dia. Brevi.
a.c. 50. 52. 2.
Ganii nou.
edi.
LEGATIO.
NIS MIT-
TENDR.
CAVSA.
• Acci-
cōtum.
• Carum.

IV.

DIVERSA
CULTA ANDI
RATIO EX
OCCASIO-
NE DIVER-
SA.

ille quo permanente fide Catholica : cui et conseruer in omnibus ait nunc , nunc vero alter fit a dubius capandum pugnandi conflum , modique querendis . At quanta iste fuerit .

V. HISTORIA
NIKE HISTORIA
CONTRA
EUTYCHIANOS
CAPITAN
ARMA.

Cum enim Eutychianos dolis fidem Catholica inuident et ex eam illam sententiam Nestoriani audirent , qua altereretur visus de Trinitate esse pax in carne perinde ac si secundum hanc ipsorum alienationem duplex offereretur Christi esse persona , sicut & naturae dux humanae auctoritate duas ; & hec id videtur pax his hominibus negare Deum esse pax in carne : mox illud quasi ex occulta consequitur allumprionio : Si non est pax viva de Trinitate in carne , ergo nec natura idem in carne : ergo nec proprie dici posse videatur (nebant illi) Mariam vere & proprie esse Dei genitricem quod Nestorii ei quae factores Nestoriani profili erant . His accedebat , quod (et diuimus) et latere filiojohi emergentes Origenites , inter alia , quas proponerent sententias , illa etiam negant Christianum unum de Trinitate esse . Quomodo ex excellentium proximate reali corpori ei prohibito illa profana , que ante videtur poterat ad causandos Eutychianos videretur introducta . In tale ligit tantumque dilectionem adducta Catholicis fidei , cum ita Conflamini poli causarum sua agitarentur , ut peculiari Christiana plena videbatur , inimicibus ex adverso Nestorianis aqua Originellis exstiditum , quem ad expugnandos Eutychianos occasio tempore aperte habuit : Epiphanius Constantiopolitanus Episcopus & cum eo Latinianus Imperator ac reliqui Orthodoxi ex aduerso pugnantes , firmiter resisterunt , sicut ille rebant , priusque diei vnius de Trinitate esse pax in carne , ha ex praefecto Catholicis fidei nefis discobant , negare sanctissimum Virginem Mariam vere propria matrem Dei a fidibus numerandis .

VII. ACHILLEUS
PATER MONI
HODIUS
TANAE.

Hila hinc modum se habentibus : qui Nestoriani leniente postulati assertores essent monachii Acumiae , cum ab Imperatore Iustiniano . Epiphanius a gente ; misognope virgenter : auxilium ab Ecclesiis Romanae sperantes , a qua forent eas huius reiectam sententiam , quod Eutychianis calidie dicebatur unus de Trinitate pax in carne : finit se audiuerunt Ioannem creatum esse Romanum Pontificem , legatos ad eum misere , rogantes , ut quod semel effler explorata ab ipsa Ecclesia Romana sententia , nullo aduersorum conatu recipere ut , ne tanta Ecclesia nota peller praeiactationem suarum , secundum Pauli Apolo-
lini scriptum dicunt : Si enim quod defensit , utrum habet ad ipsa : praeiactare me consilis . Audientes autem Epiphanius & Imperator Iustinianus ab adversariis esse Romanum legationem , aduersos eam ad eundem Ioannem Romanum Pontificem dictos legatos . Episcopos cum litteris & ipsi miserint , directa autem legatio est nomine Imperatoris , qui & ad eum litteras dedit . Sed quod autem ei consilio legationem Romanam missam idem Imperator teletur in epistola ad Epiphanius b. le ea causa edicatum promulgat : hic primo ipsius redidet , opere pretium indicamus : recitat illud Graecum scriptum Contus , quod Latinatim verbi tradidit :

Cum Selvaticum & Dominum nostrum Iesum Christum primi Domini nostri colum permuta : fides in etiam quae fera datum est humanae merci affectu , mutari eam condescensione seu denigitatione . Et enim cum quoddam invenimus morte atque infamia decens imperiorum Nestorii & Eutychianorum , Dei & sancte Catholice & apostolice Ecclesie bofum , nempe qui detestantur sanctam gloriam , cum semper Virginem Mariam Iosephamque Deiparam appellare progre & secundum veritatem : illi felicitissimum , quod recta Christianorum fides , edocere . Nam et in multis eam sunt , & lautes errorum suum pugno concuscent (ut dicitur) & superflueant annus exturbant & scandalizant , ea affluentes quae sunt contra Catholice & Ecclesie

contraria . Nequissimum enim est putamus , tam hereticorum vanalogia & mendacibus sapere quam omnium infondere quo modo aut fons sancta Dei & Catholica & apostolica Ecclae , aut predictae sanctissime eis sacerdotes , quos & nos fecisti , mensa tua confitimus ea , quae fides nostra sunt , non quidem invenientes fidem (quod absit) sed coargentes eorum invenientiam , qui eadem cum impiis hereticis sentiantur : quod quidem & nos in nefaria Imperii primo duce pridem satagivis facimus utam-
sedem .

Credimus ita que in vnam Deum patrem omnipotentem , & in unum Dominum Iesum Christum filium Dei , & in Spiritum sanctum , unum efficiemus in tribus hypostasis , sive sub-sufficiencia personis , adantes vnam Deitatem , vnam potestatem , Trinitatem in confusione unitalem . In ultimi autem anno confitentem Dominum nostrum Iesum Christum , virginem Dei filium ex Deo vero Deum versus ante faciem , & per tempore ex patre statim , exteriori patre , ex quo omnia , & per quem omnia , qui descendit de celo in arcu Spiritus Santo & sancte gloriosi & semper Virgine Maria , & humanam fumam facta est , & postea ex ea pro nobis sub Ponte Pilato fuisse est , & resurrexit tertio die . Vnde sic cuncte passiones ac mala tua , quae sunt per tuam in carne , cognoscuntur . Non enim aliud est cum Verbum & aliud Christum nominum , sed unum & eundem , consubstantiam patris secundum diuinatatem , con-
substantiam maris secundum humanitatem . Et enim est in divinitate perfectus , ita idem & perfectus est in humanitate . Namcum secundum hypostasis , secundum personam vniuersitatem propriam & constitutus . Miser est enim Trinitas , Trinitas : & per incarnationem unum ex Trinitate Dei Verbum : neque enim quare personae adiunctivae adiuncta fonda-
Trinitas .

IX. AMATHIAS
MATIAS
MAREY
COS

Habita se habentibus , anachoritae , qui omnes hoc sibi , praecepit vero Nestoriani antipolarum , & qui eadem causa ista sentiunt & sentiunt , qui dudum vnam Dominum nostrum Iesum Christum filium Dei & Deum nostrum , & qui non confitentur proprio & secundum veritatem secundum gloriam & semper virginem Mariam Iosepham seu Deiparam , id est , matrem Dei : Sed & qui duci filii sunt , vnum ex Deo Patre & Deum Verbum , alterum ex sancta semper Virgine Deipara Maria , gratia , beatitudine , & propitiatione , quam cum Deo & verbo habet , natum est : Et quod regnat , non confitetur Deum Dominum nostrum Iesum Christum filium Dei & Deum nostrum incarnationem & beatitudinem salutis & crucis , vnum iesu ex sancta & consubstantia Trinitate . Ipsa enim fides est adiuncta & consubstantia Trinitatis & sancto Spiritu .

X. CAVAS
PROPHET-
GANDI E-
DICTU

Attestamus iesum insuper & Eusebium mente captum , & qui cum ex sententiis aut ex sententiis , qui plantarum introducunt , neque enim veram rationalem seu generis animam Dominum & Salvatorem nostri Iesu Christi sancta Virgo & Deipara Maria , & semper Virginem : & qui confitentes non confituntur nisi solem patrem : & qui non confitentes non confituntur nisi patrem secundum deitatem , & confituntur non nisi secundum humanitatem . Similiter anachoritae , qui opulationum psychopatrum sine amnicidio , & qui non existunt nisi sentiunt , qui ducunt innumerum , sed eis annis humanae experientie esse Dominum nostrum Iesum Christum filium Dei & Deum nostrum ; & qui confitentes non sentiuntur introducunt & incohante in virginem Dei filii humanitatem fum humanitatem ; & nonne postmodum qui eadem cum iesu sentiunt aut sentiunt . Darid , id est Martini Constantinopolitani & Gallo , & Tychonii Antiocheni & Apollonii

XI. UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Ad huiusmodi autem eisdem promulgandum ante legationem Romanam missam eo huius videtur motus impulso intussum , ne aduersari , aduersi quis ante Romanum . Postquam intussum per legatos suis est certamen , aliquis cauillandi calumnias locutus relinqueretur : cum ipse Imperator auctoritate Eutychianorum fidei , eorumque electatores condemeret , & cum eis a polinat : pecuniae enim vnde remiges erat , ut cum quis Nestorium damnaret , ab his Eutychianos diceretur suis

Apolloni .

Apolloniam & omnes Ecclesiam condonamus,
ad id in episcopatum Nihiliorum. Sic ergo ut se monite
vol i Imperato, hinc omnes ante condonamus, vi se ei
et vere Orthodoxum publico significare edicto. Sed
in adiutorium Romanum ad Ioannem Papam legationem
conferimus. Delebitur tunc praecepit Oriens Metropo-
litanus Episcopus, neque Calabriensi aitque Ephesino ad
obedientiam legationem collegis, per eum semper faci-
tum ad Joannem Romanum Pontificem et
Imperatorem suum pio, felice, aciquo, triumphator semper

Eugenio laico fidelissimo archiepiscopo a mea

vita Romae & Patriarche

Ridder honoratus Apollonius Sedis & vestre sanctitatis (quod
panger nobis in voto & fui & est) ut dicit parentes benevolent
nra omnia laudant, emissa que ad Ecclesiam statum pertinet,
fidelissimum ad votum defixa vestre sanctitatis: quoniam
panger nobis fuit magister studiorum, vixit enim vestre apostolica
fide & statum patrum Dni Ecclasticorum cultu, qui hodie
non noster & in omnibus permanet, nullam intercedente contraria-
mento. Ideoque uniuscetera vobis Orientis clavis &
sapientiae & vestre vestrae sanctitatis prosperebam. In presenti ex-
tempore comperta sunt, quoniam manefestata & indubitate a sunt, &
honestas apostolica vestre & sedis doctrinam ab omnibus semper
laudacione fuit inflata & predicata: ne citoq; duximus,
ut dicitur vestre sanctitatis pertinet. Ne enim patitur
vix quam quid ad Ecclesiam statum pertinet, quoniam man-
ifestatio & indubitate sunt, quid monetur, vi non etiam vestre in-
nitatis sanctitatis, que causa est omnium soneturum Ecclesie-
ram. Per cetera rursum, ut dictum est, propanum bonarem &
autem vero regula vestrae sedis.

Manifestum inter fuisse vestre sanctitatis, quod pauci qui-
dam episcopat & alii sacerdotia atque apostolica Ecclesie
sunt, contradicunt iudicatu atque apostolica confitentia suis
et, quod omnibus sacerdotiorum fons et origine vestre
monumentum & gloriam & predicationem, dengentes Deum
monumentum istum & oblationem filium Dni Domini
Domino nostro in matrem de sancto spiritu, & ex sancta
scripta propria & Virgo Regnatrix Maria domi-
nus salutis atque crucifixi, num est sancta & confitentia
sancti Trinitatis, & coadunandi & conforificandam Patri &
spiritu sancto, & consolamentum Patri secundum dominum
et consolamentum vestrae secundum ipsum secundum homi-
nitatem, postquam carne cunctem, ipsum impugnabiles ducate.
Testaceum Dominum nostrum Iesum Christum, virginem
filium Dei & dominum nostrum facti utrum esse fidei
& confitentia Trinitatis, credentes Nestorium malum sequi
domum fratrem fratrem docentem novum filium Dei, & anim
dissentem dei probum & alium Christum.

Omnis vero fides vestre Catholica atque Apostolica Fe-
deis & reverendissimi archibishopat & sacerdotiorum monasteriorum
fons & origine vestram, & confitentiam statum &
rectum Del Ecclastico, quoniam hanc ab apostolica vestre san-
ctitatis tute, nobilissima immortale est Ecclesiastico statu
probationis apóstoli, atque obitum, non confitentia &
placitum praedicantis Dominum nostrum Iesum Christum
vnguentum filium & Virginem Dei & dominum nostrum ante
cada & fore timores de Patre natum in vobis debet defuisse
de cœlo & incarnatione Spiritu sancto, & ex sancta & glori-
osa Virgo Maria natum & locum suum sicut &
rursum in sancte & confitentia Trinitatis: & coadun-
dum & conforificandum Patri & sancto Spiritu nunc enim
cum Deum patrem & alium Christum cognoscimus, sed vix
aque cunctum ipsum confitentiam Patri secundum sancti
tarum & ex sanctitatem nobis secundum beatitudinem, pos-
sumus utrum cunctum ipsum probabilem dicimus. Ut enim est
in dictum ut perficitur, ut etiam ipso in beatitudine perfectus effi-
ceret ut in probante debeat enim secundum & confitentur, quid effi-
cere. Quia vero nesciunt, ut etiam ipsi in beatitudine perfectus
imperatur, quemque secundum perficitur effi-

ciuntur.

Et quoniam vnguentus filius & verbum Dei ante sancta

& honestate patre natum, idem pio & in vobis debet

defundere de tua misericordia est de spiritu sancto, & ex sancta

et gloria sancte virginis Dei genitricis Maria bonis fa-

ctu Domini noster Iesu Christus proprio & vere Deum est: ideo
& sanctum atque gloriosum Virginem Mariam proprio & vere
Deum esse dicimus: non quia Deum Verbum Principium ex
ipsa sumptus, sed quia in ultima diebus descendit de celo, & ex
ipsa incarnatione & homo factus & natus est: quem confitentur
& credimus (hunc dolum est) confitentiam nobis eundem ipsamfe-
cundum beatitudinem: eadem miracula & passiones, quae
bono in carne suscepimus, agnoscentes.

Succipimus autem sancta quatuor Concilia: id est, trecento
anni decem & octo sanctorum Patrum, qui in Nicana urbe con-
gregati sunt, & centum quinquaginta sanctorum Patrum, qui in E-
pheso primum congregati sunt, & sanctorum Patrum, qui Chal-
cedonea congregaveruntur, sicut vestrae apostoliae Sedes doceat atq; predi-
cat. Omnes ergo sacerdotes sequentes doctrinam apostolicae Sedis
vestrae & credunt & confitentur, & prædicti sunt.

Vnde propter unum hos ad nossum deferre vestre sanctitatis
per Hypatium & Demetrium beatissimos Episcopos: ut ne vesti-
ram sanctorum latenter, que a quibusdam paucis monachis
male & indecens falso per fidem delegata sunt. Pe-
timus ergo vestram paternam affectionem, ut vestris ad nos definia-
tur littera & ad sanctissimum Episcopum omnium almae vestrae &
Patriarcham fratrem vestrum (quoniam & ipse per eosdem scri-
psit ad sanctitatem vestram festinans in omnibus Sedem sequi
Apostolicam beatitudinem vestre) manifestum nobis faciat, quod
omnes, qui predicta vestre sanctitatis & ipsius vestrae sanctitatis &
coram qui fiducia ausi sunt vestram neglexerit fidem, condemnari
perficiam. Plus enim ita & crevix omnium amor & vestra se
adfectu oris & que ad vos est virtus sanctarum Ecclesiarum,
interbas & erubet, quando per vos deducunt omnes
beatissimum Episcopum vestrum, que ad vestre sunt, sinceram ve-
stre sanctitatis doctrinam. Petimus autem vestram beatitudinem
orare pro nobis & Dei nobis acquirentem providentiam. Item sub
scriptio talis fuit. Deus te conferat per multis annos, sancte as-
trigiphone Peter.

Littere autem ab Epiphiano Episcopo Constanti-
nopolitanus ad Ioannem Pontificem, quorum Inscrip-
tio mentionem facit, non extant. Memini huius lega-
tionis Analytus, qui & de munieribus a luttiniiano mis-
sis agit his verbis: Eodem tempore vir religiosus Augustinus Lu-
tiniianum famam amorem Christiane religionis mittit salem suam
scriptam chirographia proprio ad Sedem Apostolicam per Episco-
pos Hypatium & Demetrium. Haec dies ocululi Christiani
magis imperator beatus Petrus apostolo scipham aureum circum-
datum gemmae praesum & a'bi, & aliis calices argenteis duas,
scipham pentantem libras quinq; calices argenteos singulos pen-
santes libras sex, & aliis calices argenteis duos, pensantes li-
bras quindecim, pallida vero auro texta quatuor.

Detentos autem legatos fuisse vestrum in sequentem annis,
num, ex reddita a longe Pontifice epistola ad luttini-
nam Imperatore data sub quarto eiusdem luttiniiani
Consulatu eu collega Paulino, fas intelligi potest: red-
dimus ergo eandem suo loco. Quid autem hoc anni
tempore actuam sit, aut equam dicamus, agendum de
epistola eiusdem Imperatoris ad Epiphianum Constanti-
nopolitanum Episcopum post missam Ro-
manam legationem conscriptam reddimus epistolam.
Quod enim adhuc fuit luttiniani sparsus evolgos &
plum cori assertione verborum Concilium Chal-
cedonense labefactare, committere vero illa Concilia ge-
neralia: vilum fuit ipsi pernece fratrum palam expondere,
quo esse ergo sanctas quatuor Synodos Mihi, & quo
modo propriis ingiter laboraret. Epistola autem sic se
habebit:

Imperator Epiphiano fortissimo ac beatissimo Archiepiscopo
regis haec verba & acumen Patriarche.

XVI.

DE LIGA-
TIE MISSIS
ET LITTE-
RIS DA-

XVII.

MYNRA
IUSTINIA-
NI OBLA-
TA & PR-
TIO.

XVIII.

b. 7. G. de
sum. tria.
XX.

IUSTINIA-
NI EPIS-
TLE AD EPI-
PHANIUM.

XIX.

133. PAP. 2. ATHALAR. REG. 8. Ecclesiastici. Ne
francis & Osiensis ipsius Hormisdas Papz Apo-
lo auctoritate. Hinc enim licet la parva est Orthodo-
xus Episcopis Constantiopoligenibus vna cum Epi-
scopis suis claretis Episcopo, simulque Iustiniano Im-
peratori, & his tractandi apud Ioannem Romanum
Punctionem, misa ad eum honorificissima lega-
tione.

Cum iurem legatio Imperatoris Romae ait sit. Sicut
Iustinius intere codem argumento confecitrum tum ab
Iustino Imperatore, tum etiam ab Episcopo E-
piscopo Constantiopolitanus sed & nec preterea senti-
erat. Clemens monachus Constantiopolitanus gen-
tibus Romanis misse auditi & ipsi, qui Hormisdas Papa se-
paratatem protestarentur, duum iuratum est apud
nominalis E. clesie R. nomine clericos, non Iustinianus
Imperatoris fidei confessi recipienda esset. quia in
Sothilis monachis ante vias erat explofis (ex vid-
e) Hormisdas Papa. Prudentiores autem causis direc-
tissimam confidunt, ut iure tuncab Hormisdas, cum a
peccatis adversus fidolos Eu chrysianos, esse reiectum eam
lementem intellexerunt; ita conuera nunc ales, & ad
antes Nestorianos mutato certamine, recte à Ioanne
Papa debere recipi contumaciam. Contra vero dubitamus
plene, num quod famel ab Ecclesia Romana nega-
sum est, debetur admitti.

Int. hec ambigua, dum grates hinc inde sententiae
differentes, neque quicquam definiter ab ipso Romano
no posse cuncti granis lance judicis expedente: to-
to anno hunc tempore spatio, ab aduentu videlicet le-
gacionis usq; ad conditum profectio nemora Vibe, n*isi*
propositum studio est Romam ab Apostolica Sede cu-
ravit, quia ut quid diceremur esset, quam accura-
tissime quereretur. Tunc tempore Anatolius S. R. E.
discouit Ferrandus diaconum in Carthagena
intercessu episcopum S. Fulgentium, virum huius tempora-
ris doctrinae in genere, que ipius esse de propria ques-
tione sententia non videlicet ab aliquo licet leviter
de Orthodoxa offensione dei pollicis de Trinitate
paluis in carne. Ad quem idem Ferrandus proiximam satis-
cepit endem episcopoli scripti, hanc pridem editam vnam
cum aliis episcopis ab Achille Stazio Loftiano; qua
enim multa de Verbo incarnatione diffringit, vbi ad que-
nionem, de qua est controvergia, velet, hanc firmat con-
futationem. Recepit dicti virum de Trinitate paullum, sed
caecus ad palum in carne non habet post multa ibe-
re.

Ferrandus dicit: quis nunc audientes vimur de Trinitate
et patrem, ad secundum coram: quisi alter intelligi-
derat, non ad aliam, vel addere multum noscarum
sit, quid tam si non addatur, apparet. Liberter autem exigit
adversarius, quia ultra addere sum patrum. Incomitante profet-
tagus, quod est in conscientia. Vnde de Trinitate Pater Dei
Iesu Christi, qui est via persona de tribu personis, paucis
sentientiam: Dicimus ergo unum de Trinitate paullum,
prout adderetur, componentis Dei unum substantiam, trei esse per-
sonas ex una persona, id est. Filiu Deu permanent, homo
filius, nam et passus est, neque Spiritu sancto parti-
tum in anima, quoniam quia nostra redemptio tota fuerit Tri-
nitatis opera, &c. hac ad omnes obitudo aditum im-
possibiliter.

Scripsit vero idem Ferrandus eodem argumento a
lum episcopali ad Secundum Scholaticum Constanti-
nopolitanum, que licet minime integra habeatur, fat-
tagopli potest ex dicta ad Anatolium diaconum episco-
poli. Sic ergo Ferrandus monuit, ut factum à Iustiniano
Imperatore appareret, ut cum allerevnum de Trinitate
paullum, multa pte essent, varia multa subieccerit,
que omnem potest de fabula captione suspicionem

aufeire: ut non mi. um sic, si ipius Imperatoris confel-
sio à Romano Pontifice post annis vnius agitata cum
controvertentiam recepta fuerit arguere probata, ut videbimus
ex litteris eiusdem Pontificis ad ipsum redditis anno se-
quenti. Quae quidem omnia ex sententia etiam Chalce-
donensis Concilii dicta. Facundus Episcopus Her-
manensis in tractatu ad Iustinianum Imperatorem de
Tribus capituli, pluribus docet ipso libri principio: ex
tat ipse scriptus in Vaticana bibliotheca. Sed & Diony-
sius Ex gaudiis eidem fauerit sententia; eni; rei gratia tunc
in Latinum translati Proclii episcopoli ad Armenos, cui
preparationem afficit, qua docuit pte recteque dici, vnum
ex Trinitate paullum in carne. Era virtus huius Roma hoc
tempore (videlicet est ex Cairodoro) extimatio summa.
Sed ad legationem redeamus.

Meminit hucus à Iustiniano missa legationis Proco-
pius, vbi agit de Theodore Gotha conante, in odium
Amalianschus prodere Tosciam, cui ipse pte erat, Iusti-
niano Imperatori, nam ait a: Hanc filii malis animi impri-
mire propinquidinem Amalianschus * accepit * se, ex causa
infensior illi Theodore erat, remq; moleste fecerat: Vnde his
animis interat, Iustinianus Tosciam protere, curia rei ob gratiam,
pbi primaria non magnam pecuniarum & Confidatam dignitatem
ab eo in primum relatast. Byzantini mei erat de cetero com-
muni. Hoc Theodore animis voluerat, ex Byzantio ad Roma
num Antiphitem legatus venerans, Christianorum altercationis
fedante causa sententiam varia & inter se discrantiam. Sed
qualisnam istorum controversie fuit, etiam minus ignorem, band
quiscum tam in presenti remmemorim, nominum qui facient
se ipsius diuina. Dei vlla, qualisnam sit perusligare natu-
ram: hominem agnoscere mortalem, ne humana hec quidem ad
venum posse corroborandere rei, ne dum ad diuinam naturam per se
nire cogitationem sat queat. Sed per me ista sine discrimine pre-
terea sunt, quae ola credulitate venerantur mortales: ipso vero de
Die sacerdotum aliud hoc tempore auctor, nisi quid in multis omnibus
et rector sit, & ratiocinio suu istud patet. Ita Proco-
pius, qui implorat arguit ab eodem tempore scilicet
potibus: venio mirevis, si quod tibi de fide Christiana
conante unit. Porcihi dicit in carpeplexa satias ac-
que prolixas & modicoum contiouerrias fuile, pag. ianibus
ex adiutorio legis. Aeternorum.

Sed ne discedamus ab Vibe: hoc ipso tempore, quo
Ioannes Papa (v. dictum est) Ponitiam Seden obti-
nuit, quod multa accidentia ind gna in ipsa Romana
Ecclesia Sede vacante, dum videlicet complices, ut ad
Pontificatus adipiscendum sibi aultum prepararent,
Ecclesi & bona effusione, & inter eos fuissent alii, qui
corruerant aliquos ex Senatoribus dundo pecunias, ut
postularentur in Romanam Pontificiem: id ind que fe-
rens Senatus ipse in primis, aduersus eos qui adeo turpi-
ter aliquid accepissent, Senatus a consilium promulgauit.
Egit Insper & Ioannes Papa apud Athalaricum Regem,
ut qui impudenter Ecclesiasticos canones procularent,
Regis perterritorem edicto: per Ecclesie enim Defen-
sorem petitum bispio Athalaricu Rege, ut aduersus eum
modi Iunioriacos, quos non compescerent facti cano-
nes, regia agete potestate, puniri, scoli eisdem com-
primere, quos nec Decimator, neque Ecclesiastica cen-
suta corrigeret. Sic igitur idem Athalaricus huc ad i-
plum Ioannem Papam recipit:

Ioannes Papa Athalaricus Rex.

Si antiquis Principibus studium fuit leges exquirere, ut sub-
iecti populi delectabiles tranquillitate fruarentur: multo pra-
stantius est Italia decurere, que possunt facili regulae conuenire.
Ab his enim a nostro facili domino compendia, illud tantum
possimus verum lucrum dicere, quod confortat diuinu indicia non
panire. Super sequuntur ad nos Defensor Ecclesie Romane fle-
bili allegatione perenni, cum Apostolice. Sed petreterat anti-
fieri, quod dare nefaria machinatione necessitatem temporis au-
cupatio, ita facultates pauperum exortu prenecessariis migra-
uisse, ut (quod dictu nefarior) etiam sacra viae emptioni pub-
lica viderentur expecta. Hoc quantum fuit crudelis commis-
ti, tantum religiosum est, adhuc pietate, rejecari. Atque
de amicitia vestra statu illi nos praesenti descriptio cognovit,

quod ei-

XXXI.

a Freop. de
bello Gis. b.
lib. 1.
* Amala-
nentia.
* occiperat
THEODA-
TES QVID
CVM LE-
GATIS.

XXXII.

IMONIA-
CA LABES
MYALIT.

b apud Cas.
vid. Var. li.
9. Epist. 15.
XXXIII.
ATHALA-
RICVS AD-
VERBVS SI-
MONIA-
COIS.

quod estiam ad vices Patriarcharumque metropolitarum ac Ecclesiasticorum perire, ut a tempore faciliter pars Patriarchatus etiam de talibus probabilius suffragia partes conscripte se natum confutantur sua munera considerantur. quodnam autem fuerit ultimatum de Senatorum consultum, ita habet:

XXXIV.

SIMATVS
CONVENTVS
VERVS AD
MONIA
COS.
* effere
tur, esse
reut.

XXXV.

CONF
MATIO
S. C.

XXXVI.

percur
tus
DE PACT
NIA IN
CONS
ERATIONE
SELANDIA
* IBERICOS

XXXVII.

* 805

POEMA SE
S. ATVR
HIBERNICOS.

Quicunque in Episcopatu obtinens sue per se, sive per aliam quamcumque personam aliquid promissi declaratur, ut ex eius contractu causam virtutis exercetur. Si quo autem in hoc feste deprehenditur causa sua veritas, nullum relinquendum est verum etiam si aut reperendum, aut quod acceptum sit, non redendum esse credatur. Farcey res primita habeatur, accepta siquatum compunctione iudicem competenter. Senatorum consultum non aduersi et clericos promulgam, sed laicos, quibus ob postulat onerem aliquius in Episcopatum aliquid daturum promissum esset, sed omnia reddens intra; nec eis aliquod voluit esse suffragium in postulando. Hie autem Rex Aethiopius confirmans a Senatu decreta, eosdem impie agentes coerceret, ita fabri:

In istissima quidem leges ut boni aperirent, ita clausi sunt malorum aliissem; propriae quicquid in illo Senatu decretae eti consueta, precipuum in eos modis in ibus iugulabatur, qui se queque modo per interposita quiescant, personis scilicet consilium misuerunt, his in confirmatione Senatorum consuli appositi, eidem ipse feliciter occurreret dudum lacrymatio, cum ridentem quiesceret, ut scilicet Ponificatum, insonore pecuniae summa, in qua non ali solent, populo da in modum promittente, ibus modi promissio nubis veligat in ratione quadam ementib; conciliata populi gaudi; Ponificium Sdem: quod ne infandam fecit, ut Peccatum tolleretur ex modo, quo diemus, per Declaracionem Ecclie apud Regem agn. Iannae Papae curiam patet modum Rex Aethiopius. Ita subiuxit:

Et quia mox a deo fabulatione moderari, ne possint dici ista, quae non sunt: cum de apostolis conseruatione Pontificis intento per eis precepimus. Et ad Palatium nostrum procul ab eis fuerit alteratio popularum, fugatores nobis ultra tria milia solidorum cum collectione charitatis non conseruare accepere; a quibus camen o mox inuidiosos? rei ipsius consideratione remueamus: quia Ecclesiastica munera pauperibus et pueris consuenda. Alio vero Patriarche, quando in Cittate nostra de eorum ordinatione era, tunc in superlatim condonabili aqua persona intra duos mille solidorum amissione expenderet: in cunctatione autem sua remissione plena non amplius, quam quandovis solidos de diluviorum off. cognoscere. Reliqua accepient et edificarentur & Senatorumque nisi nuper habet pueri constringat. Et deinceps laborum suorum aperietur. Vides nam aut de Regis in iudeis clericos possumi conseruare, sed in acceptis: annis modi laicos, reliquias filios canonum centuria plecedos: ut sicut Senatorum consultum, ita & Regis edictum laicas tamquam personas respiciat, que aliquid huiusmodi est ex causa accepti; priorem quae dicuntur, inserviantur. Sed & hic obiect illud obferat, per Patriarchas Iherosolimae Archiepiscopos: preferenti Romanum Pontificem, nullus Patriarcha cum in dictione era Athalarici Italici Regis. Ex Gothis enim in eiusmodi vocis vobis emerit, ut Archiepiscopi in Occidente Patriarche etiam diei certi. S. ibid ergo:

Vix autem quod Patriarcharum hanc reliquiapredicit Ecclesia, quae non configit nostra et illorum promulgatione liberari, ut bona imitantes exempla, fore aliquo Ecclesiasticorum dispenso dignus manifeste Pontificis operatu. Inquit enim, ut locum apud vos habeat ambitus, quem nos lexi diuina confirmatione prelustrum. Quapropter si quis apostolice Iherosolimae, vel Patriarcharum Episcopum sua per se, sive per parentes nebulos servientem quicunque, personam aliquam suffragi credidit amitione promovendum, & ipsam redditur accepta definitus, & quod est canonicum statuum, cum modo omnibus esse paucum. Si quis vero que dedicit aut promovit, eodem superfluite, timuerit publicare, ut breviter vel pro heredibus eius Ecclesia repetat, causa suffragio. Ante ipsius deprehensionem ordinatione in familiis nobilium superfluitates invenire, reliquas quoque ordinis in eadem, fors distinxisse praeponere.

Quod si foris an dolere maxime inveniuntur, sentientes personam inter credidisse fuerit obligata, ut salvo statu anima commissam iniuriam recipere approbare potest, neque andeat a cause: domine bennictus quilibet honesta persona in singulariisque cunctis apud iudices competentes hoc crimen defertur, & quicquid ex ea potuerit probatione re collige, ut ad probacionem iniquitates amittere, tertium partem indicat ut illa percepit, quae sicut vocatur publican: relinquendo ipsi ecclesie proficit, qui videtur extortus, aut infasciatum aut in ministerio nolens, minus ut fuerit a deo ex eo ad ejus boros conuertitur, que volunt pernotat ut minima frondere. Quis est ergo malignus ex iis praeceptis? Quis tendens qui a fonte praelicio suo? Recalatur & timetur. Si monachus da damnatio, qui emendatio credidit recte legatus auctor.

Orate igitur pro nobis editio nostra custodiens, quia dominus nostrus conuenerit mysteria. Sed quod facilius Principi volumen videretur mentis nonne esse Senatu, hic populari per Praefectum Urbam praesertim immixtus: vi generalis agnoscat, non illas proficiat, qui magistrati domini poeni viderentur aduersi. Pas quoque hos vinnerit, quod De proprio regis, Episcopi intimare: nequa sit aliena a culpa, qui potest cognoscere confititur, haec enim ad Ioannem Papam recripsum fuit editum Athalarici Regis. Ex quibus intelligi, quod execrabilis tempus fuit in Ecclesia finitima culpa, aduersus quam (quod canones non proficiunt) Atianike regis auxilium oportuit impetrare. Sed illud celi ignominiosus, cum recitat in eum hunc aduersus huicmodi delinquentes idem Rex voluit marmore inscribatur, & ante sancti Petri atrium ilam petricam cunctis apponi. Ex volentibus hinc remedii quamgrandis motibus irreperit, est facile iudicare. Ad hanc iurati etiemplia ipse A. halarius ad Praefectum Urbis ista conscripsit a.

Sicutius V.I. Praefecto Urbis Athalaricus Rex.

Grata rei est; cuncta proficiunt ut vulnere: ut generali sat gaudium, quod patet esse varium: ali qui lesionem cauila, existunt, & beneficia petunt occulantes. Unde siquidem Senatorum amplissimum a splendoris non corporis moleculam fadissime sufficiunt adire, praeunda deliberatione constitutus, ut in beatissimi Papa conseruatione nullus se admittat expeditate pollicetur; prima etiam confititura, qui talia proponere tentauerit. Non inuita: quia tunc etielsi vere merita queritur, cum percutia non amantur. Quod tunc laudentes & angentes inueniunt, ad beatissimum Papam dictum, qui est amatus, qui gloriatur mercede nostrae, & Senatorum impensis laudabilis decessu constitutus. In quam rem ilam direximus: quod redemptio, invenimus implita, quia somma. Incertum enim visiter habere quod praepedit, ut rem efficiat tardus unctus. Hoc enim mandatum Praefecto Urbis datum, ad quem etiam de relaxandis a vinculis duabus nobilis bus Romanis ciubibus, agentes per illam Ioannem Papam, recripsum est: Sed de Ioannis Papa rebus gestis hoc anno iam sat: ad luctuandum recurrat oratio.

Hoc ipso anno, cum idem Imperator tertium gereret Consulatum, ubi cum eis pacem firmavit, comparata clavis adierat Wandalos, ipsi expugnatis Africam, ab illis possedit Romanum recuperavit Imperio, ducto capitulo, qui regnum in Hispania inualebat, Garam. Definis cum sumis aetate, temporis in primis ratio est in eunda arque firmanda, cum feliciter apud Marcellinum Capitalem, qui his temporibus vixit, haec referens quartum Justinianum Consulatum, nempe annis sequenti, sub quo ista habet: Promissa Africana, quia in duobus orbis terrarum a plurique in parte terita potest est, volente Deo, vindicata est. Carthago quoque cunctis eius anni excusis sua non aggravi, extro, passus denuntiante Wandala, & Garam.

Mercator

XXXVIII.

ATTRA
VIACCV.
SACR
ETUS.

* appro
batione.

XXXIX.

EXCE
PTE
M. Cef
s. apud Cef
f. 39. 15.

* nolentia.

EDICTVM
B. AN
TRATI
VM. S. PR
TRI AP
ZYM.

b. apud Cef
f. 39. 15.

DE TEMPO
RE QVO VE
CTI SUNT
VVANDALL

verso eam regis Lepis & Constantinopoli missis, quarto Iuliani principi Consulatu, opere moderatione recepta est, sed non gratia, neque cam patia frumenti quae dudum fuerat; redintegrata. hec Marcellinus lab dicto quarto Imperatoris Consulatu anno sequente. Verum secundum initiam ab ea ratione tempore anni nonas iunii fex: dicendum esset, non sequi, sed postea quicquid, neope anno Domini quinquecentimo trigeminum quinto a Iustiniano captam Carthaginem, quam olim a Genesio expugnatum vidimus anno Domini quadragecentesimo trigeminum nono, ut pater Procopius idem ipse Marcellinus affirmat. Verum ne famam foecordi Marcellinum arguit, vt in illis rebus, quae ob oculos habuit, ita sicut hallucinatus: dicta eius Chronicon menda potius irrepsisse: in promulgat enim, qui cum era se consuebat, Iustinianus, quem preteri audiret; quod in constitutione hoc anno sub anno ipsius Consulatu edita decimo septimo Kalendas Ianuarias illa habet eius exordio:

Tanta ergo divina beatitudine et presidencia, ut semper eternitatem nos sustentare dignetur. Post bellum etiam aeterna pace sepe optima, possumus. Wandalicam gentem impunitam & Carthaginem, immo magis eorum Lybia Romanorum etiam locata, &c. ad finem eadem his verbis: Bonum autem propter animus in terrum nostrum consulamus & has leges edere: quia maxima Dei & Domini nostri fidei Christianae felicitatem cum nostro Consulatu Reipublicam donant, cum in hunc & bella Particula abutantur, & quae per se tristis, & serua pars mundi nobis aeneas: post Iunianum & Abiam & tota Lybia nostra imperio adiungitur, & tanto opere legitur caput impostum est, omnia calles & portas in nostra Consulatu induit. hec ipse (vt dilucet) decimo septimo Kalendas Ianuarias sub suo nomine Consulatu adeo ut nihil sit quod adeo patenti testificatione Imperatoris factione firmare possit aliquis refingat.

Cum tot tantaque hoc anno succellerint ipsi felicitate: cur tantopere amaret votis Deus, cum plures reddi possim causae, quae & superius reconsulimus: postillam tamen illi videbas, quod hoc anno (vt diximus) negotiis nrae fidei Catholicae aduersus iterum insurgeentes Notioribus suscepisti, cuius rei gratia honorificentissimum legationem huius anni exordio (vt dictum est) Romanum si non hicem misis. Res quidem admiratione digna, quod cum tanta expeditione parandis totus declinat, perinde ac si summo otio fruere ur, & nihil nisi de letanda libet. fidei Catholicae praeferens curandum est, decent legatos, sancte edicta, scribit epistolam, ac designe plurimum opus esse videri posset, publicas edit de fide Catholicae factiones. His accepisti veteris sui is emendando, & in obliterantum prilleum renocandi ergo numerum opus: sed postremum addite ad haec vigilante letanda, ut ipse in alia ante promulgata conseruatur & bellatur. Ex quibus dican Principes, cum belica trecent, quibus operis diuinitus fibi numerus concilie, ne templo Iustiniani, premilla defensione Catholicae fidei, legum custodia & obliterantia, Secundum col u, ac demum affidule ad Deum precibus cum vigiliis atque lemnosis. Tanta namq tam brevi tempore Iustiniano esse concessa, ut via expeditio, ne patrum dictum termino indomitam gentem subveni, vnde etiamque subditam olim imperio Rorano Africani recuperari, non nisi ex distinxto impetu dignissime auxilio omnibus exploratissimum est.

Sed quomodo illuc omnia se habuerint, ut enarramus, peccat Procopium copiose habemus neminem antiquorum referentem, neq; fideliorem, quem sequitur, cum ipse sub Belisario militans, omnibus praefens facere, & que vide scriptis edidisse. Verum haud opus est nobis singula eius aletari vestigia, sed ea tantum profecti, quae ad infinitum a nobis sollempniter spectare soletur. Hoc iuguranno, ipsius Iustiniani Consulatu tempore, veris tempore Constantiopolis potu soluisse classem Africam versus na r: sed quibus auspicias,

ab ipso Procopio sic accipe: iustinius igitur anno septimo principatus, in veri introit, natus pratorum ad ritus inca ades Imperatoris deduci iustit. Tunc Epobanii initato Praefati clavis de more benedicens ac bene precatus, milites paulo ante baptizatio, nomes prostantes Christianam signationem in natus introduxit.

Noluit plus Imperator quemquam non plene Christianum in clavis, quam aduersus Imperios pietas Christiana duecebat, penitus iniunxit: si quis ergo inter scilicots milites inueniens esset adhuc catechumenus, baptismum suscipere iubebatur: sed & Catholicam fidem omnes & quae professos, exomologes sine qua nullus fecisse, atque ita viuenterum exercitum expiatum Principis voluntate pertinuit. Sed perficit, auctor Sic itaque Belsarius cum Antonina uxore soluit, cum quibus Procopius etiam annos duos his historias fuit, ab initio quidam cunctabundus ac periculum metens, inde formio quodam admotus, maxima ad iter suis afferens. Videlicatur enim ei in domo esse Belsarius: ubi quidam est feruus nimic, dona esse a quibusdam allata: que Belsarius cum est perga difficeret, videt homines quodammodo a dorso tristum cum floribus ferentes, quod disponunt in atrio domus: vbi ipse cum suis nutritiis accumbens flores ipsos elebat, qui cibis longe suauissimi est eius, has somnii summa, ex quo victoriis elle significavit accepti: per flores enim, quos ipse cum suis nutritiis pastus est, ingenis gloria demonstrabatur, quam cum suis effe: conjecturus: fructus vero celstros impetravit. Pergit autem Procopius:

Igitur clavis omnium pratorum secuta, Peristhnum applicata, quae ibi Heraclia dicta est: hic dies quinque consumpsit sunt, quod plures Dux equi donauerat, Imperator scilicet, & sole equorum Imperatoria, qui in Thracia locis educatur. In solo dono tertio Consulatu, huc die stem quatuor matus tranquillatatem expiandum consensibus casu contigit habuicmodi. Duo Malafaga quidam est facti vi etiis irridentes interficerent: non omnium maximo vino dedet Malafaga fonte: Belsarius igitur ambos hos in Abido quidam promotori palo infixit. Quod factum cum aliis, cum ex coram genere viri maxime agre fere: Belsarius dixerunt: se non ex lege aut pana aliqua codiles, cum Romani subditis non sint, sed sponte in exercitu effe: tali igitur supplicio non esse apud eos consuetudinem delinquentes plectere. Cum haecque plures confenserent, qui maxime propter sceleris imponunt a effe delinquentium peccata cuperint.

Belsarius igitur vniuersaliter congregans exercitum, haec alloquentur: Si nunc apud vos belli expertes, ac nunc primum militantes verba habere, longa mibi opus effici oratione ad enarrandum, quantarum vim habeat ad videriorum obseruatione infinita. Huius discipline summum, tunc pugna finem atque fortunam imperii in dictu confidere: rancum existimat. Vos autem, qui saepe ymicos vicisti, neque corporibus, neque viribus vobis inferiorer, saepe etiam vicitis suis, non ignorare potes, quod boni ex quidem viribus, ex acie inter se dicuntur, finem vero tantum, quem Deus voluerat, consequturur. Nam & corporis prosperitatem, & armorum diligentiam certarumq; belli preparationem, longe inferiora iustitia & in Deum obseruantur effe, non dubium: quam quis scilicet fuerit, magis et, quam ex superaditis felicitas obuenierit. Prima igitur iustitia cura, iniuste interficere vicis. Si enim iusti & iniusti iudicium in esse exerceretur, qui prope nos sunt, praeceperat; nullus iam meum erit: vitiis admodum fuerit homini anima et ratio. Si quae enim barbarus proximum p; christianum occiderit, ac venia properea postulata, se armis solutum dixerit: peccata licet longe futura peior. Neque enim ratione fax etiis esse, multo minus in exercitu multo proximos ob id interficendo. Ipsa enim per se temeraria, vel cede non consequente, pana ei digna: quanto magis si exconfiatur multo item magis & proximum, quam alienum. Exemplum itaque facti quidam, & quam detestabilis, ipsi conficitur.

Vero ergo manibus temperare, ab iniuste abstinere opus, Non putato me conuentem, iniustum quoque modo toleratum; neque illum quenamvis hostibus formidolosum ac terribilem, qui aliquam manib; in hostis partis non feratur, vbo modo communitatem patetur; cum frustis si fortitude, vbo iustitia defuerit, haec tenus conclo Belsarius pro iustitia in exercitu feruenda. Subdit vero Procopius: Vbi Belsarius

Precop. de
bello Phoen.
ad lib. 1.

BENEDIC-
TUR CLAS-
SIS.
XLV.

VICTORIA
PER SOM-
NIVM O-
STENSA.

XLVI.

BELISAR-
IUS SEVERE
FVNIT E-
BRIDIS HO-
MOCIDIAS.

XLVII.
CONCIO
BELISARII
DE IVSTI-
TIA CRYPTO-
DIANDA.

XLVIII.
PRO-
BRA-
TUR SEVE-
RITAS DE-
LISARII.

finem di

finem discendi fecit, exercitus omnia & verba imperiorum non contemnenda considerans, & illorum supplicia bellis in, timore corruperat: namque ex illo fragore, & ex agro militi se induit a proposito iudeo. Duxenou in ista passum cogitabant.

XLIX.
REX GER-
MANORVM
DEFLORAN-
TUR.

a Propt. 28.

Ita quidem feneritate in loco adiutoria, stragit sibi per sobrietatem aque iustitia viam ad vincendos inimicos faciemus hostes. Iha ego confiterans, & ad proximis tempora convergetis oculos, eadē plane deploratissima facile fieri, ubi Christianorum exercitus impicitate atque ebrietate corruptis inuitis, & damnis contemptis, quae pali sunt Germani ab infidelibus. Tercis: vici- taurum illo temelio subleandi, si costis obligantur fide Catholice milites, fibrios redditos Bellatis alter ducat: forte tunc quidem, ut idem recipiat & integrato pristino labore, quo dicerant quod imperare Romanos, facilis victoris quoque vincerent, aqua fortillim de bellare. Sed quem non valent redit, impius: as (com fugiat a impli, etiam nemine persequitur) quemque non emollias, stangat acq. flammis brevitas? Praeterea itaque retum miserius flamus ita oblitera deplorare. Sed eximo pectore deducere suspiria importune cogit. Sed cospitam historiam prosequamur.

Postquam Procopius variis casis, qui in ea navigatione contingunt, narravit, post tres mens. ex quo solerant Constantinopoli, ad litus Af. Icanum, classum refer appulsum in locum, qui nomine dierum itinerae a Carthaginē procul abera in provincia Byzacena. Elysianco igitur cum Byzaceno feliciter peruenient, tale quid mensis dignum factum accidisse natus. Ex quo plurimum Dei prouidentia & benignitas erga nos commendata est:

L.
CLAS-
SIS
APPUL-
SUS
INVENTIO.

Nauta autem (inquit) Joffa castrum fidelitatem, miraculo quodam annoverberum: aqua multam sub terra erupta, non quam prim apud actione vite, ut locum perpetuo siccum: hiscigitus sunt castra hominum & animalium suspicuntur. Pro- capius vero simul cum Duce Letatu, ut non ob aqua etiam utrumque caput jezeudare, sed ob amphionum videtur facili & parvo negotio conjecturae certe voluisse significare: quod profecto erunt, cuius miraculi tellitationis causa, Iustinianus imperator (alibi inquit Procopius b) statim diuinam donum tellitum confirmatus, id confitit corpus, ut locus illa in vicibus transversus muro firmatus, & alio apparatu in scilicet rebus communis descriptum.

LII.
CLAS-
SIS
APPUL-
SUS
INVENTIO.

Quod vero de sequenti accidente factum, ex quo Belisarii lumina eniit in exercitu ducento iustitia, ascepit ex codice Procopio, qui mox ista sublunig: Die sequente, postquam militum quidam in agri discedentes, Belsariorum agitaverunt: ex igitur notario consuano Belsariorum sic est allucens: Vix offere & aliena paci, rurpe tempera pro- huiusmodi videtur, &c. Ta autem exemplum, quo iustitia belisarii specimen edidit, ex plane hanc modicu leuis, momenti vt littera conjectura est, vt (quod idem auctor subdit) Afric non sicut hostes, sed sicut amicos Romanos haberent, spontaneamque illi ministerialiter annonam, & ipsi vice versa premium soluerint, & delittissimumque scilicet in omnibus exhiberent: qua secundate Carthaginem sive progressi fuerint, ubi Duces Belsariorum, diutius oblatu occasione bene pugnari, bis vicini obviis hostis: cum interea Gilimeri tyrannus negari esse in carcere Hildericum Regem, & scelos, qui cum ipso eadem ex causa capitum detinebantur.

LIII.
DE TEMPO-
RE APPUL-
SUS CLAS-
SIS.

Quoniam autem mense vel die anni huius configre- clatis aduentus, & vilis fit contra Carthaginem: ex his, que inferius Procopius habet, factis intelligere possuimus, tempore usque diem decimam quintam mensis Septembris, qui natalis S. Cypriani Carthaginensis Episcopi anni erat vigilis agebantur: ut ex hoc magis dico, id propter annua factum ex Sanctorum patro- nio, qui creberunt id precibus imploratissim, omnibus conorecerere: quod & precedens orationem relatum superius significaverat. Eo namque die, quo eiusdem S. Cypr. (ut dictum est) vigilis agebantur, aduenit clas- sis, cuius admittentia tanta est pars fiduci: Africani. ut

notum tempore illud ad Decimam portum, ut quod e- tar sepulchrum sancti Cypriani, detinum ab hostibus invadentes, sibi puluis Vandals, vindicarent, invi- que tranquilitate more peccato denuo festum natalis ei- fuisse martyris sanctissimi Cypriani solemniter cele- brabatur. Sed unde ror suscipit, quoniam exercitu erat Procopius cepitam historiam prosequentem his ver- bis:

Postquam autem Iustiniani classis adiuit, dies erat festi- vas, in quae festum confituum reverebatur. Sacerdotes tunc Clari- ni, quoniam anniversari ad Decimam contra nostros veniret (hic erat gemitus Gilimeri tyranni, qui ducebat partem exercitus Vandalarum) in gemitu erat, proxime pontis Arrianus, templum recipiens, iustificationis eum, superfluentibus purgante: deinceps, quoniam pulcherrima esset, rculo sus- pendens, pulvis preparans, ante rafam emoneque pretiosissimam & sacra superfluiditatem & sanctuaris promentes rasonem, diligenterque in evidente refrigerante, ut cum opus, sine raf- para. Hec apud Decimum gelo, ut mihi relatim Christianus reliqui, qui ex opere res publice socios, templum & ipsi adentes, tylos accendunt, sacerdotem, qui exlege cur illi horum rafas absunt. hic Procopius. Sic igitur mirando quedam modo ante contigit celebrare tri- tamphum, quam ad pulchritudinem, que tamen celeri- ter est divina ope fecit, cum Ammatas ad dictum locum Decimum incepit patrum adiuvens, ibi cum Ioan- nis Praefecto Praetorio, qui copiarum partem iusta Belisarii ante deducebat, manus conserens, occisa est, con- uersis in fugam certe, qui fecerunt, quoque ab in- frequenibus eos Romanis magna strages fecerunt: quo ex facto res vniuersam Romanie bene cessile, idem Procopius tradit: cum videlicet Gilimer Rex victoriatis per manus habens, confitentibus morte germani, & ceptis episcopis, aduersariis reparandis vices & cum im- petu hostis inaudita de tempore praecepit & occasionem: cum & ipse diuino quidem consili, veluti virginis quadam mentis artus, in fugay actus vna cum suis ad bellum eam pum diuertens, fecios ab urbe, occasio- nis praecepit, ut Cathaginenes portas ciuitatis Belisariae aperirent.

Sed magna tunc eniit Belisarii. illi Ducis. illi Ducis. cum ex nocte coniurare exercitum extra mena: ne no- stra ciuitatem ingrediens, praeberet milibus occasio- nem cumca rapina & cede vafandili. Curie enim illi summe fuit, ut qui venirent: Vandali debellare, liberare Africos captiuos detentos, nam atque Procopium: Die Belsariorum (ipse est dies natalis sancti Cypriani martyris) pedatis sonus e manuonibus in eam cum Belisarii uxore diffuserit, utique omnes Carthaginem contendunt: quo cum resurre- puerum, ex parte iustitiae sub tentorii canete sumimus, quem quoniam nemore ingressum prohibente: Carthaginenes enim perturbatis aperteunt, lumina vbiq. diffusorunt, ignes no- nite tota per urbem accenderunt: Vandali, qui rebili erant, ad tempora supplici configerunt. At Belisarii statim rem ipsa dic- uerunt, ut iam ex his filiis, quam ex eis ex iustitia utriusque praebueret, ne per noctu tenetis latentes in rapinam & dispersionem

Hoc insuper nocte nubes, Euro spirantes, ad promontorium super ait: quoniam res Carthaginenses confracte serres catena- per tu, quem Mandatiam vocant, trabentes, faciunt classis adi- tuum fecerunt. Illi autem in domo regia carcer, & vno emere miseri- populus definiti a tyranno conciduerunt: inter quos mer- catores plures sua temporum, qui ad bellum Gilimerem, euentum inueni, pibarrogati fure, capie die perituri erant, qui Anniversari apud Decimum intererat, in tenebra revere decesserunt. Haec igitur carcer, cuius vbi hie apud Decimum resolu- it, tunc intra promontorium classem iam velut i: intus inge- dienti eos, qui inveniuntur ad eam diem ex quo capi fure, hominum omnium audiuntur, sed in tenebris confituntur, morteni quoque ex- pellabunt, interrogat, quidex enim substantia concepiti es- sent hui, qui res liberarent. At illi proxime respondunt, quoniam que velint. Itip autem nihil se dixerit aliud ei vello, quam o- mones turare, si inde aspergimur, ei in periculo confundente, omni- bus viribus se auxilio aspergatur, illi vero suos egunt. Itip autem

remem-

LV.
BELLAR-
MI POTI-
TUS CAR-
THAG.

LVI.
LITERA-
TUR CAR-
THAGINENSIS
ETC.

ren auctoritate p[ro]p[ter]e. fons ista q[ui] ex ea parte, que mare pro-
cedit, aperte etiam nostram ostendit: nec mora, cum eis-
semus etiam liberam sumi abe, ita Procopius.

Pot[er]t hancem vnit[er] s'Wandalorum copulis, Gilimer,
cum fratre Zanzon, quem ex Sardinia reuocauit, Car-
thaginem obfidebat parvum: progreffos est aduersus eos
obstat cum exercitu Belisariorum; quos invenimus centum
quatuor, quia stadii apud Tricarinacum calta habens, ad
Præfatum prouocauit, congreffisque finiu exercitus, in
ei pugna Regis frater Zanzon occidit, tandemque
in noctilium extra sunt expugnata, Gilimer fuga la-
plo, h[ab]et finis anni huius victoriae nam contingere
h[ab]et post diuiditum mensis Decembri, vi idem Proco-
pius tradit, ubi ait: *Hec igitur omnia apud illas pugna,*
adfectio & logica & temperantia, & cæsareis expugnatris
in illis sunt maxime terribiles ut ipsa post diuiditum mensis De-
cembrii, atque hic h[ab]et finis anni memorabilium re-
tum gefas ut in Africa à Romanis vindicata post annos
conq[ui]sta quinque, non ab expugnatione Carthaginis,
sed ex ea Wandalum Africam posseuerunt.

Mirum quidam diuidit p[ro]p[ter]e p[ro]p[ter]e faciem fuisse, alibi
Procopius d[icit] narrat, ut Wandalomnia propugnata
et loca manita Africa excepta Carthagine, mero ci-
o[ste]ria, ne Africani rebellandi aliquo modo animis esse
poterent, omnibus omnibus arque monitionibus spoliav-
erunt quibus ita inueniunt, ab illo qui alio obfidebat omnibus
bellicis est poterit, qui mox ad eum mero cingente
et munientur curavit. Profutiguit magnopere Ro-
manis confidit Wandalorum, ut pacis diebus vni-
versi Africa Wandalum p[ro]ficiantur, nulla existente mu-
tione, quae protegere potuerint. Hæc considerans,
qui in ipso Procopio, in bacverba admiratus e-
runtur:

Hæc considerans philosophari licet, ac re bumanas pensare: ne
quidam omnino differendum, quia in omni seculo semper
victor fieri crebat, deinceps t[em]p[or]e hominum fortuna fuerit. Et
non dico futu[m]o diffigilie & fari posse minime p[ro]videnter, au-
tem dico se ad effectum adducatur, ita ut admiratione mul-
ta fieri debeat, non admodum hic contigit. Nam sitata, vnuquam
ceterumque habeo dñe. Quemum enim à Genesio scie-
futurum est, et regnum opus multo ac militum ro-
ber flares a primis militibus hominum aduersorum, portu-
futurum, tam bene tempore disfoliū atque rruce
(tunc in equum monte, qui Belisariorum sunt feciti, &
nisi hoc tempore bellicum sollempniter) fuit fortuna, fuit virtus sit
aduersorum, non quia ex eius misericordia, hæc Procopius.
Se inveniunt enim ipsum, cunctaneumq[ue] certa lenitentia de-
finit, dicitur: *auta ita, ut vitii sunt tribuenda, tri-
buntur; cum haud dubium esse possit, facta esse hæc nu-
tritum, cum tantumq[ue] p[ro]p[ter]eib[us] Principem ad
hic pergenit conciliante sibi diuinum numen, ex his,*
que liqui et nullum, facta supercede patet.

Vidimus plane. Dicuntur probitas, diebus quoque
militis ultimaculæ; quid p[ro]p[ter]e preces, sanctificato bello
aduersorum legum p[ro]p[ter]e in te bellis valentes, &
quid conferat, si pugnantibus aduersus Amalchites Il-
lulari, Moyes ad Deum supplices manus expandit.
Quam rogo, vel temis potest ecclæsiæ, Tuscum
cladem, emperio inquitam, & extremitati victoria, capta
mis in Cypro, extulit, insulatissimumque Fideliis,
ponit[ur] à Christiana sancto fudere luncta clavis vinci,
vincinque vniuersam, atque integrum, perp[ec]tus tan-
tum fuge la[re] tritembus, pancarum horaxum spatio
in portum deduci caputum; reclamantibus praesertim
aliquibus è summis Ducibus, h[ab]ent responsum Christi-
norum vniuersitatem ales committendas: Cum sanctifi-
catus illi Summus Dei Sacerdos, Ecclæsiæ Catholicæ
Princeps, romisque Christiana religiosis An[ti]christis, Ro-
manis Pontificis. Quo nunc post primum miraculo
illud (ha[bit]um sapientibus) quo adeo diueras mentes
in diversa contraria fuit: sed agitatas in unum coniunxit,
sanctoque fidebre stinxit: adiecit, ut p[ro]p[ter]e ad Deum pre-
ceribus Dacum confusa inter se pugnantiæ diuinu quo-
dam impulsu mutari, & quantumlibet longe absens,

Annal. Ecclæsiæ. Tom. 7.

inuitos ac refrangentes du licet, uno momento alactes
ad incedendum difficultimum nauale certamen impul-
tit, atque demum insperatam illis à Deo victoriam im-
petraverit.

At nonne h[ab]et simile, quod p[re]sentis anno, quo ista
deficitibus, p[re]ter omne spem vidimus et sic factum?
vnum Trambianum Orthodoxum Principem exiguo
millium numero, si copates cum numerofissimi Tur-
carum copiis, tendentibus ad calum manibus cū Sum-
mi Pontifice, Catholicis omnibus debellasse prouinci-
as, expugnare miniū illam loca, ipsiusque semper inni-
diū Orbis tremendum copiofissimum Tuccatum exer-
citum crebris infalibus lacefiliis, atque demum quam
ignominiosissime regia vertete corrigisse? At longior in-
digenit ista tractatus h[ab]et modo obiecto occasione Proco-
pius nimis ablete de Dei prouidentia tentientis, cum ipsa
semper rebus humanis inuigilat, & Fidelium precibus
sanctisq[ue] operibus sepe concedat, que etiam mortaliū
exultationem excedat, secundum illud Proverbiorum
d. Equus paratur ad diu[n] bellū: Dominus autem salutem tribuit.
Sed iam teliqua prolequamur.

Renunciata autem tantu[m] h[ab]et fuisse Constantinopo-
lis de recuperata vniuersitate Africana prouincia, antequam
prefessus annus elaberetur: argumento sunt constituti-
onis & Iustiniāni Imperatoris, quarum superius memini-
mus, de confirmatione Digestorum date hoc anno sub
tercio Consilatu eiusdem Imperatoris, decimo septimo
Kalend. Ianuarii, in quibus de recuperata cum Cartha-
ginea Africā vniuersa narratur, qua item die & Consule
data legibus constituto de iuriis docendi ratione: quæ
vero loco p[ro]fessiōnis Institutionum libris p[re]figuntur ad
laudentium in legum cupidam epifola post se dies data
repetitur: neque undecimo Kalendas Ianuarias (littere
vñ gata editio habeat undecimo Kalendas Decembri.)
hoc anno sub eodem suo i[us]tus Consilatu tertio: in
quibus omnibus cum iure eluces titulus Wandalicus &
Africani ob Wandalos hoc anno denikos & Afri-
cam recuperatis, reliquitatem, vt Alemannicus, Go-
thicus, Francicus, Alanicus, postea dieceti fuisse eviden-
tut: etenim nullum haec tuum cum his populis fuit Iu-
stiniāno certamen.

Siergo ad h[ab]u us anni finem constar post tot accepta
a Deo beneficii edita esse voluntaria Institutionum ac
Digestorum: quod & dicitur verbis ipse Imp. profet-
tur in fine posterioris constitutionis de confirmatione
Digestorum his verbis: *Hec igitur voluntaria Institutionum*
& Digestorum divisa in fine nostri testis fiduciosi Consilatu
laudentrum obtemperare facimus, id est ex ante III. Kalend. Ianuarii
præsentis diu[n]decima Indictionis in omne annum validia
& cum Imperialib[us] constitutionib[us] vigorem, &c. p[ro]prio
vero post remorans accepit hoc anno à Deo beneficia,
situa habet: *Quem quidam Consilatu tertium nobis nomi-*
natissum dedit Deo quando & sub ipso pax cum Persis confor-
matu[m] est, & his tantum legum voluntem repulimus est, quod à
nemine maiorum vnguam exigitatum fuit: atq[ue] ad h[ab]et tertia
pars mundi (dicimus autem totam Lystam) nostris adiuncta est
scriptris. Hec omnia a summo Deo & Salvatore nostro Iesu Christi
sq[ue] dono tertio nostro Consilatu induit, h[ab]et tam grandia ab
ipso Iustiniāno reperitum sapienter inculcat.

In veterantem iure enucleando quam Tribonianus
cum collegis interi rationem, idem Imperator explicat
in sua constitutione de concepcione Digestorum edic-
tus est ex diu[n]: *Deo adiutore nostrum gubernante Imper-*
ium, &c. & in superiori constitutione de confirmatio-
ne Digestorum nuper citata idem docet verbis illis:
Tanta nobis reverentia antiquitat[er] fuit, ut neque mutari no-
minal reverentia iure consenserit, submergitur, sed renascat;
que illorum appellationem legibus inscrivimus: mutantes quidem
si quid tam habet v[er]is est non recte partes iuri illa[n] nunc
subliat, ha[n] non aduentus, &c. & inter alia que erant ab
*Vipiano & aliis aduentus Christianos responsa illa[s] cle-
subliat, secundo Annaliorum como diximus, quod eti[am]*
recte factum negari non possit; confutum tamen anti-
quiritati fuisse, si codices omnes illi, w quibus & libri

LXI.

d. Prog. 21.

LXII.

c. l. 1. 2. 1.
ff. de confi-
Digesti.

1. 1. 2. 1.
GESTO.
RVM ET
INSTIX.

LXIII.

DE BENE-
FICIIS
HOC ANNO
OBVENTI.

* Domino

LXIV.

NON TLENE
ANTIQUI-
TATE CON-
SULTVM.

Digitorum & Codex collecti sunt, non minus fuliente diligentia cultodini. Posto totum hunc ab ore in libris Digestorum acque Institutionum conficienda quae hoc anno ab aliis summa fuisse, data ab eodem Imperatore prima confirmatio, quid praecepit, docet: item scripta habent ipsi Kalendis Ianuarii, Lampadio & Oreste Conilibus, qui est annus Domini quingentesimus trigesimus. A: de his haecen.

LXV. Ad finem insuper anni huius idem Justinianus Imperator iustitiae cal: ex dictissimo edidit sententiam aduersus eos, qui sacris virginibus vel viduis violento rapitione ignominia irrogant, feuerissimam illam quidem, ne etiudum di facie legis Deus tot benevolentum cibillator in uerorem conuertetur: prober, stendens, illum in iustitia operibus, quibus adeps sunt, esse conseruanda impunita dimittit beneficiis. Sed iam de rebus gestis hoc anno factis.

IESV CHRISTI

Annus 534.

IOANNIS PAP. IVSTINIANI IMP. S.
ANNUUS. ATHALARICI REG. 9.

QVI tot a Deo dona suo tertio Consulatu Justinianus est confecatus, hoc sequente anno Domini quingentesimus trigesimo quarto quatuor auspiciis est. Constatutum in dictis collegiis Paulinum, quem Romanus Senatus Athalaricis Regis voluntate delegebat. Erat enim Reg sed Senator epistola b: de eodem Consulatu Panini, quem ex Decorum familia, sicut vero Veniamini Parvicius fauile tradit: de eius hude plura locutus, hic de gloria ex imperio frequentius eius fuit dignata Consulatus: si homines inique uotat felicitate sapientiam: quid illi confundit eis, qui ta: merita in suis Consulatu? Et id est. Patres conscripti, diuinorum regnum. Permissum laude dignitate vestrum: ut inueniet eum, qui fiducia merita, trahere que per resplendit triumphum. Tunc honorum Decorum famula non miratur, quia cum plena sunt artis sapientia laetitia. Alius vero dignus in ista contigit: in hoc decimo generi penas uictus consulatus. Exst. idem ad eudem Paulinum de collato ipso Consulatu enidem Regis epistola, ubi pluribus agit de nobilitate Decorum antiquae familiæ histriponibus florentissime, qui dicit Romanum cuiusdam esse referuntur.

I. Aui namque v. filii illi prioribus sibi in istendum Ambalaricus Rex, cothurni vias matris. A maiori in hi, inter paruit, ut de nobilium Romanis clibus benemeretur: quoniam enim in id ipse prelitus, res felicissime progressi sunt, tunc vero vbi tunc annus illi est vlos. Quam obrem hoc item anno, in diefecta Indictione, Aurelius Calliodorus Senator, ab eodem Regge auctor est amplissima dignitate Praefectus Pratorum, de quad eumdem exst. eisdem Regis Epistola d, vbi post multa in iphis laudent ex magistratus bene perfundit uice habet: Quapropter uenit Deus, qui audire te preparant, ut in dictione duodecima in Praefectura Pratorum progressa aque in magna colligamus. Verum scias, non ipsi Iancini Kalendis, quibus Confabiles, sed ante, Ptolemeos Proterotis donari ieiuniis Praefectorum nam Natalie die Domini, idem, qui creatus era Praefectus Pratorum, praefectores credeas coniuraverit magistratus, est de his euoluto Calliodotat etatio, cum in erganda officia ista praefatur: Si baderis die redemptioni inuenimus natale remedium, si coteli beneficio panditus fio fatus: conuenit etiam nos. Et. Quinta autem vic iste clarissimus enipate pietate, pietati illa, quae deo dicta sunt, praefectus magistratus offendit: iniquus enim tam manegue Calliodorus, ad Ioannem Romanum Pontificem eius implorans ad Dei preces pro bono regimine, ista contigit.

Supplandum vobis ob beatissimum Pater, ut letitiam, quam per vos. Deo largiente, percipiunt, confabiles nolis vestris orationis sentiamque. Quia enim dubit, proficiuntur no-

stra vestra merita. Apud eam: quanta opere ad aperte mar, qui a Deo dixi non mereor, & permutatis, faciat bona resipuum, dum talis non agimus. Ezechias ipsius iustus fama est exclusa populari: decoru lacrym tribus fada discessit, & per postas veris accelerationem eis, ne tradiretis diuina quod gravata. Et de salutis obsequitate, qua dignum est, precos, ut vincimus retro pro salute regnatum: quantum parum vitam alegre Princeps faciat eis longeante. Romana Republica obsecravit immunitate, tempora tranquilla considerat: dicit quoniam pacem necessariam non capim de abundantia, sed horris largioris: mibique filio vestro intelligentia lenis aperiat: ut quarete sive via, sequor, que virtuosa regiam: vigor illi rationabilis anima nobis confutum proficit: factis virtutis obsecrat, ne menem nostram inviolabilem corporis: sequimus quod intrat eis, sed non a nobis sumi: in istius quod de vera sapientia sapit: clamiter, quod celesti claritas resplendet: talem denique indicuimus expiatis probum actu, quoniam sicut Catholicis mittit Ecclesia: in sua nos etiam manevit uirum famula confusat: quia ignorans infidles antiqui adversarii tunc sollempnem, quando sine dona suscipimus.

X. In me tantum innata ciuitatis illius curam: que perim vestra Laude feci eti. Ut enim speculatoris Christiani populo proficit: vos Patri nouissima uincula diligitis. Secutus ergo plebi ad vestram resipuum samam, cui diuinitus eti communio cyclus. Quapropter non de ce custodie aliquid, sed non omnia. Pascitur quantum spiritualiter etiam sicut uocem gregem: tamen nec ipsa potest negligere, que corporis uidentur substantiam continentes nam fieri homini confitit ex dilectione, ita boni patris illi virtus resolute. Primum penitentiam quadem tempori uoluntate proferunt, orationibus sanctu amorem. Si quid tamen quid absentia accidentit, tunc bene necessaria excludunt, quando contra canibus trahuntur.

Mores me que sunt gerenda felicite: bene agere vel corrupto excepto: quia illi gloriis erat omni, que voces defuderit andicatio filios, nec facile suorum viri, cui adiutorio infelix affidit. Nam quadam inde Palatini, sed vestra non defunxit esse disponit, nubetque ipsa recte gerimus, si vestra regula minime uideamus. Sed cum me a vobis deliderem, & moneri emolli, & orationibus adiuveri: tam uobis est applicandum, si in me fuerit alter quam optebatur, inveniuntur. Sede ita tuto Orbe uirabilis proprii tegi affectioni uoluntate, que licet generali mundo sit proficit, non etiam cognoscitur & loculiter servatur.

Tenebam aliquid sanctorum apoflorum programma, si peccata dividendo non rediret alienum, quando Confessio illarum, quas videre volebam, non appeti. Roma fecit in sua festa habeat premiarum. Nihil ergo timemus talium patrum, si oratio non deficit. Antiqui. Ardum quidem est malorum desiderio satiare: sed nouis Diuinitat magis praefare: ipsa remittat tunc: ipsa nobis faciat eius uicelij aspiratione gratiosum & supplicationis vestra tempora tristius, quibus summa gratia predictetur induita. haec enim ad Ioannem Pamphilius Calliodorus Praef. suis Ptolemeo: quibus plane, quid delecti magistratus ipso sum exordio functionis aget debet, amonunt, & rite dñe: ex ea concilia admittantur in praefectus, cum leuissim obsequio Praefecti subiiciunt sanctis Episcopis, quoniam fulti precibus concilient: sibi diuinitus auxilium. Hac quidem non ignoramus ipsi plentissimus Calliodorus, non Romanum pontificum Pontificem, sed & relatos os Italia Episcopos interfuerat, ut orationibus arq. ieiuniis agant, explebem ita influerat, ut quae in ea Index ponant, non inueniant. Exst. digna quidem Christiano Praefecto ad ipsos Episcopos eo argumento: Epispa. epistola, que in te habet g.

Copularum patrum natura more, ut plurimum precepsione gaudent: dum eorum inseminacione applicatur, quicquid laudis in chara prole considerat. Yes autem purissimas parentes, qui inuenimus venia illuminata mente coniuncta, pra me famula. Temerari fideliter supplicare, ut splendore lati facies in medio populorum candelabrum, quatenus nec nubi interior deit uigat. Et de mea in? pandatus affectu. Numquid predicti, Iudicium duci est perficuum, si pio patre reddatur obsecrum? Dignitatem consciente donet, qui triuallia conferre dignatur eis: faciat ieiuniis in diebet, non dantes ceruent: si nova prosperitas pra-